

Landstingsmand for 2den Kreds (Bramsen) gjorde mig nogen Uret, naar han sagde, at det var min Hensigt ikke i indeværende Aar overhovedet at fremkomme med Forslag, der i nogen Maade kunde bringe Bedring til Veje. Det vil være bekendt, at en saadan Hensigt har jeg ikke. Betydningen af mine Udtalelser i Folketinget, synes jeg, er ret klar. Det er, at Regeringen i indeværende Aar vil søge forelagt Forslag, som ere i Stand til at forøge vore Indtægter og formindske vore Udgifter, men at de Forslag, der sigte til en Indtægtsforøgelse, ikke skulle være af den Natur, at de forrykke selve Grundlaget for vort Skattesystem, at det skal være en saadan Indtægtsforøgelse, der finanspolitisk set er af mere neutral Art, men derfor ingenlunde behøver at være betydningsløs. Der er nævnt fra Regeringens Side, ogsaa af mig i Folketinget, at vi paatænke at fremkomme med Forslag om Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Det er dog nogle Millioner, det her drejer sig om. Forslaget er ikke udarbejdet endnu, saa jeg skal intet foregribe ved mine Udtalelser, men jeg antager, at det er noget saadant som 3—4 Mill., det her drejer sig om. Jeg har i Folketinget antydet, at saafremt Stempelkommissionen fremkommer med sit Forslag saa betids, at det kan bearbejdes i Finansministeriet, og dette kan stille Forslag, bygget derpaa, vil et saadant Forslag ogsaa fremkomme i indeværende Samling. Endvidere har jeg stillet forskellige indtægtsgivende Forslag, der ligesom disse ere af finanspolitisk neutral Art, i Udsigt i indeværende Samling. Det er en ganske anseelig Begyndelse, der her er bebudet, og det er ingenlunde ensbetydende med at lægge Hænderne i Skødet i indeværende Aar.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at vi kunde ikke hævde vor Førsterangstilling som laantagende Stat, naar vi ikke gjorde Forsøg paa at naa Balance. Nej, deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret. Det er ogsaa dette, jeg ved Finanslovsforslagets Forelæggelse i Folketinget og derefter ved Finanslovsforslagets første Behandling har sagt med Sprogets stærkeste og tydeligste Ord, forekommer det mig: Der skal og maa naas Balance, det første uomgængelig fornødne for en Stat er at have Balance i sin Statshusholdning. Jeg har i ret stærke Farver skildret de Følger, det kunde have for Landet og Folket ogsaa med Hensyn til Hævdelsen af vor Selvstændighed, vor hele Stilling i Folkenes Række, at vi naa en saadan Balance

— jeg ved ikke, hvorledes det skal kunne siges klarere og bestemttere —, og at hvis fornødent gøres, maa alle andre Hensyn vige for dette at skaffe Balance. Der kan da ikke være nogen som helst Tvivl om, at denne Regerings Tanke ikke er at hjælpe sig frem fra Aar til Aar gennem Laan og ikke gøre noget alvorligt Forsøg paa at naa Balance. Det er tværtimod givet saavel ved mine som ved den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser, at der allerede i Aar vil blive tilstræbt en væsentlig Forøgelse i vore Statsindtægter, og at der i Efteråret 1911 vil foreligge et Finanslovsforslag med dertil knyttede Forslag til Indtægtslove og Bebudelser af saadanne, som ville fremkomme i den nærmeste Fremtid, der give Balance. Udlandet er heldigvis ikke i mindste Tvivl om, at dette ikke er et utopisk Fremtidsprogram, men er paa det rene med, at det er noget, som det staar fuldkommen i vor Magt at realisere, at med andre Ord den danske Stats økonomiske Muligheder ere saadanne, at vi meget vel ere i Stand til at fremskaffe Balance, at der er Indtægtskilder for Staten, som der ikke er lagt stærkere Beslag paa, end at vi kunne forøge dem, saaledes at Balance kan fremkomme. Det har man fuldkommen Klarhed paa i Udlandet, og jeg tror, at de, der der skulle yde os Kredit, ikke ville blive i mindste Maade nervøse, fordi vi følge den samme Vej, som mange andre Stater have fulgt. Naar man har gennemført en stor Skattereform, som den af 1908 var, maa man have en vis Ventetid for at se, hvorledes Udførelsen af den forløber, man maa se, hvorledes de nye Skatter og de Ændringer af Skatterne, der ere foretagne, virke, og det kan man ikke se paa en ganske kort Tid. Jeg skal henpege paa Tysklands Eksempel. Der gennemførte man en Skattereform i 1906, den var i forskellige Henseender en Skuffelse, blandt andet og navnlig med Hensyn til Udbyttet af de nye Skatter og den finansielle Virkning af de Ændringer, der bleve vedtagne. Man naaede ikke det, man vilde have naaet ved denne Skattereform, nemlig Balance. Man saa det, man dækkede Underskuddet midlertidigt saaledes, som man nu kunde, men den Skattereform, der skulde føre til Balance, fik man først i 1909, da man ganske kunde overse Virkningerne af den i 1906 vedtagne Reform. Det er ikke noget nyt og ukendt, jeg her hævder, det er praktiseret andre Steder.

De Bemærkninger, jeg har gjort til det ærede Medlem, ere ogsaa henvendte til